

LA CONFERÈNCIA VALENCIANA

L'àlbum de família dels regionalistes

Són els successors d'una dreta que acabà en bancarrota. Fills d'una UCD atomitzada i cosins germans d'una AP en estat clínic. A vegades néts del franquisme. Tret d'honroses excepcions, militen en l'espanyolisme i componen un difícil trencaclosques que aspira a ser la futura alternativa de la Moncloa i una veu a Europa.

Ismael L. Belda

El consell executiu d'Unión Valenciana que presideix el Grup de Treball dels Partits Regionalistes, GTPR, acordava el passat 6 de febrer reunir a València els dirigents de tots aquests grups peninsulars i illencs. La conferència, anunciada per a aquest mes de març, ha convidat també el Partido Andalucista de Rojas Marcos.

La IV Cimera Regionalista tingué lloc a Pamplona a principis del mes de desembre. El grup de treball creat en la reunió navarra projectava l'ombra de dos objectius polítics: l'un, el triomf al Parlament europeu, mitjançant una candidatura unificada; l'altre, configurar una tercera força de caràcter regionalista davant l'omnipotència política del PSOE i la malaltissa oposició dels conservadors aliancistes.

Miguel Ramón Izquierdo, franquista en actiu, presideix el grup. Partits regionalistes de dretes obeiran, aquest semestre, les pautes organitzatives d'Unión Valenciana, el partit anticatalanista per excel·lència. En el GTPR s'integren potents formacions de l'hispano-regionalisme, grups menors i algun estrany convidat. Unión del Pueblo Navarro (UPN), el Partido Aragonés Regionalista (PAR), l'esmentada Unión Valenciana (UV) i l'Agrupación de Independientes Canarios (AIC) figuren entre els primers; el Partido Progresista Riojano, Extremadura Unida i Centristas Gallegos entre els segons... i Unió Mallorquina o els andalusistes entre la tercera espècie.

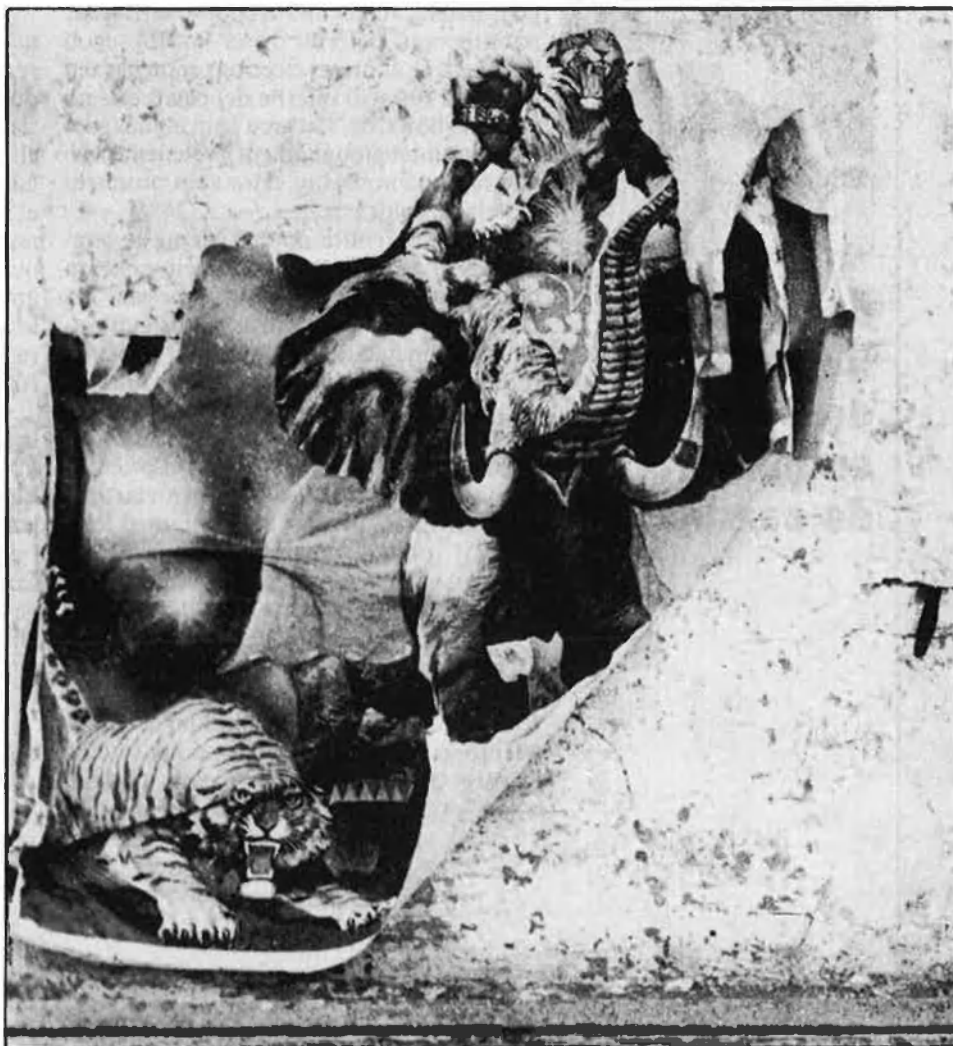
La confederació és el gran somni per l'estratègia final: apartar Felipe Gon-

zález de la Moncloa i guanyar o pactar la substitució amb Hernández Mancha i Manuel Fraga. Encara que Rafael Currea, secretari general d'UPN, ha dit que a tots aquells grups «no hi ha manera de diferenciar-los ideològicament», sí que hi ha divergències de principi. Tant és així que la conferèn-

cia de Pamplona hagué d'absorbir les diferents definicions terminològiques proposades per cada opció. «Dins del que la Constitució defineix com nacionalitats, els termes regionalista, foralista, autonomista, i fins i tot nacionalista» quedaren encunyats. Tot, llevat de l'«independentisme separatista». Però potser és més el que els unifica que aquestes diferències menudes.

El partit de la pau impossible

Aquest setmanari ha radiografiat qui és qui i on va Unión Valenciana. El 9 d'Octubre de 1979 Ricard Pérez Casado, alcalde de València, era atacat, vexat i insultat per un nucli de manifestants que n'encapçalaven uns quants milers més, darrere dels quals hi havia la plana major de qui són avui els càrrecs públics més destacats d'Unión Valenciana. Friccions lingüístiques, oposició als llegendaris símbols valencians i altres espècies picants de la ideologia blavera, motivaren l'aldarull. Avui han

UV, un partit organitzat a corre cuita per concórrer a les eleccions del 82.

de governar junts a l'Ajuntament de València.

Una història que ve de lluny amb una memòria trista de bombes, atemptats, baralles i boicots a tot el que vinga de Barcelona i faça olor a *intelligentsia*. UV és el partit dels anticatalanistes, organitzat a corre cuita per concórrer a les eleccions generals del 82 i promogut al voltant i des de la caòtica UCD. Els seus membres foren activistes de la Unió Regionalista Valenciana —Lizondo—, del Grupo de Acción Valencianista i d'altres sectors crescuts a l'empara de l'enfrontament amb la universitat, l'esquerra nacionalista i Jordi Pujol. Als casals fallers, de València ciutat i pobles del sud de l'Horta, han multiplicat els vots.

Els 212 regidors, 10 alcaldes, 3 diputats provincials a València i 6 parlamentaris a les Corts del país, no són tant resultat d'una evolució política, sinó del *transfuguisme* que ha degotat la irreversible agonia valenciana d'AP. Tan sols a les comarques meridionals ja són tres els ex-presidents provincials d'AP que avui cotitzen a UV. Una nodrida representació institucional d'an-

Unión del Pueblo Navarro, un bastió contra l'annexionisme basc.

tics carnets aliancistes poblen les files d'UV.

Canaris i gallecs

José Galván Bello, ex-president del Capítol Insular en el franquisme, és avui membre destacat d'ATI, Asociación Tinerfena Independiente, el nou poder de la dreta canària que té el

Regionalisme administratiu

Inaki Anasagasti*

Els partits regionalistes es limiten a defensar els interessos de les regions respectives sense emmarcar l'activitat en el pla polític, sinó en l'estrictament administratiu, econòmic i social. Vist així l'assumpte, podem dir que tenen futur a les regions respectives, ja que acosten el poder al poble.

Mentre els partits d'àmbit estatal racionalitzen els seus missatges, els regionalistes aniran obtenint més força. Una altra cosa són els partits nacionalistes. Aquestes forces, a més d'operar a les nacionalitats reconegudes per la mateixa Constitució, tenen un altre tipus de reivindicació que no s'exhaureix en els temes administratius.

Els partits regionalistes tenen futur, si realment s'aplica el «principi de subsidiaritat», és a dir, només en aquells casos en què el que pugui fer una institució a un nivell no ho pugui fer la següent superior.

Ara per ara, és molt difícil que aquestes forces siguin una alternativa de poder, encara que aquesta possibilitat no és descartable. A una major consciència nacional i a un interès polític creixent, no es preveu la coordinació amb les forces d'àmbit estatal. Podrien començar essent partits frontissa per a recaptar, com a equilibradors de forces, cada vegada més competències.

*Portaveu del PNB al Congrés de Diputats

Sumar vots

José María Aznar*

Jo crec que l'alternativa al PSOE ha de forjar-se entre les forces regionalistes i les d'àmbit nacional. Des d'aquest punt de vista, Alianza Popular, hauria de ser el nucli fonamental d'aquesta alternativa al socialisme en el poder. No obstant això, penso que aquest procés s'ha d'instrumentar sobre uns criteris absolutament flexibles, amb el màxim respecte a la identitat dels partits i forces regionalistes. Aquestes forces han cobert el buit que, per raons molt variades, ha deixat al descobert AP. Amb aquesta lliçó apresada, penso que s'hi imposen els criteris de rendibilitat electoral a l'hora de fer una anàlisi realista. És a dir, s'ha de sumar vots. En aquest sentit, un possible acord entre AP i les forces regionalistes de cara a les eleccions europees, pot i ha de ser un primer pas.

El president d'AP, Antonio Hernández Mancha, ja va anunciar en la passada convenció la seva intenció d'assolir un acord per constituir una candidatura única per als comicis europeus amb els partits regionalistes de centredreta.

No obstant això, insisteixo en la flexibilitat que s'ha de tenir a l'hora de fer aquest acord per tal de mantenir la coherència política. La relació d'AP amb aquests partits ha de ser sòlida i permanent i instal·lada en criteris de rendibilitat electoral. Jo crec, i és una opinió personal, que hi ha un desig general d'arribar a aquest acord, encara que com és lògic, no puc parlar d'aquestes forces.

Però sí que crec que, en general, existeix i que la dificultat rau en l'articulació d'AP amb les distintes forces regionalistes. Evidentment, crec que haurien de fer-se tots els esforços possibles per tal que aquesta estratègia d'unitat en l'acció política pugui funcionar de cara a les pròximes eleccions generals.

*President de la Junta de Castilla-Lleó, AP.

Juan Oliver.

Malgrat que els homes de Xosé Luis Barreiro són la veritable força centrista en el regionalisme gallec, els Centristas de Galicia, que lidera Vitorino Núñez, són més a prop de la conferència de Pamplona-València. La mesa del GTPR permet, això no obstant, que s'hi afegesquen partits d'una mateixa nacionalitat o regió. Ex-president de la Diputació provincial d'Orense per Coalición Galega, abandonà aquesta per discrepàncies i rivalitats internes, i creà junt amb altres càrrecs institucionals, l'Asamblea de los Centristas

quarter general a l'illa de Tenerife. La seua aliança amb el CDS, partit potent a Las Palmas, desbancà la majoria del PSOE, aprofitant-ne la davallada electoral.

A les Canàries, els partits no es divideixen tant en dreta i esquerra com en la ferma defensa d'una o altra província. La distribució interna del poder és reflex d'aquesta rivalitat tradicional, la mostra més notable de la qual és l'enfrontament entre Tenerife i Las Palmas. La burgesia *chicharrera* i dependent de la metròpoli apostà fort per la UCD anys enrere. Una UCD formada pels ex-blaus del franquisme, que, en trencar-se, originà set agrupacions provincials distintes. Els anomenats *polítics d'illa*.

Mentre els empresaris tinerfenys, partidaris d'una estructura industrial amb pes agrícola, refrenda a cara descoberta Manuel Hermoso Rojas, president d'ATI i líder dels independentistes canaris, la patronal de Las Palmas aposta per una via comercial europeïtzada, garantida pel CDS i també pel PSOE.

El poder institucional d'ATI és enorme: l'alcalde i 21 regidors a l'Ajuntament de Santa Cruz de Tenerife i 7 dels

11 parlamentaris autonòmics de l'illa. El seu dirigent, Victoriano Río, presideix el parlament canari. El president i alts càrrecs de la Cambra de Comerç es troben entre les seues files.

La incapacitat de la dreta

Juan José Laborda*

Jo crec, i és una opinió personal, que la proliferació de forces regionalistes, és deguda fonamentalment a la incapacitat general de construir, des de la dreta, una alternativa global vàlida i sòlida per guanyar unes eleccions generals.

De moment, no em sembla previsible que aquests partits regionalistes puguin formar un conjunt homogeni per oferir a l'electorat un projecte alternatiu al socialisme, ja que les aspiracions regionalistes, i ací sí que inclou els nacionalismes, no aconseguen una suma exacta. Pense que mentre que el missatge siga, per dir-ho amb tota claredat, «tot per la meua regió», serà molt difícil fer aquesta unió. Des d'un altre punt de vista, l'existència d'un bon nombre

de partits d'àmbit exclusivament regional, introdueix un factor de pertorbació, sense cap ànim desqualificador ni pejoratiu, que fa, al meu parer, molt difícil d'avançar ràpidament en el model de descentralització de l'estat de tipus federal en el qual ens hem ficat.

Aquest model necessita partits sòlids que combinen les aspiracions descentralitzadores amb una actuació en el conjunt de l'estat. En realitat, s'ha de partir del fet que la majoria de partits regionalistes van anar integrats dins la Coalició Popular, per exemple, el PAR o UV, o bé vinculats d'una o altra manera amb Alianza Popular, i abans amb la UCD. Així, crec ben difícil que arriben a constituir un front electoral comú da-

de Galícia. CDG redueix la seua implantació a Orense, i és pràcticament nul·la a la resta.

El 6 de febrer passat, el congrés fundacional del partit reelegia Núñez per a la presidència. En les últimes eleccions municipals, CDG obtingué 62 alcaldes, gràcies al tàndem electoral amb AP.

Amb Espanya, sense Euskadi

Un butlletí intern d'Unión del Pueblo Navarro revela que la majoria d'afiliats viuen fora de Pamplona. El partit que presideix Jesús Aizpún té

una gran influència en els medis rurals, en alguns sindicats i en les cooperatives agràries. Els seus membres practiquen l'elevat nivell de vida propi del camp foral, però UPN compta amb una àmplia base de rendes baixes. Petits empresaris i comerciants són els que figuren com a altes a Pamplona, sense cap prestigi entre el món intel·lectual. A la manera d'Unión Valenciana.

L'absència d'escissions, fractures o corrents mostra la gran solidesa política d'aquesta formació qualificada en mitjans nacionalistes d'Euskal Herria de «pares de la visió folklorica, antiquada i proespanyola de Navarra». La

Lizondo i M. Ramón Izquierdo.

frontal i intransigent oposició a Euskadi i la defensa de Navarra i els seus furs és columna vertebral dels seus principis. Idees compartides pel centre i la dreta, i fins i tot pel mateix PSOE.

UPN, nascuda el gener de 1979 com a associació política, diu que compta actualment amb 2.606 afiliats; és ja la segona força electoral de Navarra i la llista més votada a Pamplona. En les darreres eleccions obtingueren 15 parlamentaris, només un menys que el PSOE en la cambra navarra, i que li ha permès arribar a un pacte per als pressupostos i altres acords amagats.

El poder mallorquí

Unió Mallorquina a penes encaixa en aquest multicolor trencaclosques d'opcions regionalistes i/o autonomistes. Jeroni Albertí Picornell és el líder indiscutible d'aquesta opció, nascuda també de la punxada de la UCD. De pocs militants, la seua implantació se centra més en pobles que en la ciutat,

El nacionalisme d'Unió Mallorquina

Bertomeu Vicens Mir*

Per a Unió Mallorquina el terme nacionalista i regionalista són expressions d'un mateix sentit amb distintes intensitats. Encara que coneixem perfectament les diferències que, en puritat de doctrina, existeixen entre una i altra denominació, el que interessa és ressaltar què tenen en comú i les finalitats que persegueixen.

Estem convençuts que tots dos moviments polítics segueixen un mateix camí, però agafats en diferents llocs.

A cada nacionalitat històrica de l'Estat espanyol, li correspon un tipus particular de nacionalisme. Si bé és cert que tot sentiment nacionalista té idees i esperances comunes, no és menys cert que cada voluntat de construir una identitat nacional en la qual conflueixin les voluntats de tot un poble, s'ha d'adaptar a les característiques, peculiaritats i formes de ser d'ell mateix, que precisament són allò que la diferencia de la resta de nacionalitats.

El nacionalisme de les Illes Balears no ha de comparar-se de forma arbitrària amb els nacionalismes històrics de l'Estat espanyol, com ara el català o el basc. No perquè siguin més o menys importants o intensos, o perquè no tingui la seva pròpia base històrica, sinó perquè és distint, igual que el nacionalisme basc és diferent del català. Les Illes tenen la seva pròpia identitat com a poble i, per tant, han de seguir la seva pròpia via per a la creació d'una consciència nacional.

Sabem que la base de tot nacionalisme és història cultural i és, principalment, voluntat de ser. El cas mallorquí, menorquí i pitiús, però, és primordialment socio-econòmic, a més de cultural. Les circumstàncies de les Illes ens han condicionat i influït en la nostra història i economia.

L'economia il·lenca descansa ara com ara en el sector turístic. Per aquesta raó s'ha d'exigir que els diners recaptats a les Illes s'inverteixin per a resoldre els problemes dels seus habitants. Unió Mallorquina és conscient de la necessitat de col·laborar amb d'altres partits nacionalistes i regionalistes, per això forma part del Grup de Treball de Partits Regionalistes. □

*Secretari General Adjunt d'Unió Mallorquina.

XI CAMPANYA CARLES SALVADOR

NOUS CURSOS DE
LLENGUA I CULTURA
DEL PAÍS VALENCIÀ

Nivells:

Iniciació castellanoparlants

Elemental

Mitjà

Superior

Preparatori professorat.

En acabar el curs els alumnes obtindran un certificat vàlid per a oposicions, contractes de treball, etc.

INFORMACIÓ:

**Centre
Carles Salvador**

VALENCIA:

C/. Moratín, 15, 6a. C.P. 46002.

Tel. 351 17 27.

CASTELLÓ DE LA PLANA:

C/. Enmig, 24,4a. C.P. 12001.

Tel. 20 56 67.

ALACANT:

C/. Pablo Iglesias, 29-entresol.

C.P. 03004. Tel. 520 56 67.

Quatre gegants

Hipólito Gómez de las Rocas

És asturià i president de la Diputació General, el govern autònom dels aragonesos des del 4 d'agost de 1987. Advocat de l'estat, presidí la Diputació provincial de Saragossa durant l'anterior règim. Va ser procurador en Corts i membre destacat del Movimiento. Autèntic líder del Partido Aragonés Regionalista, ha sigut durant totes les legislatures parlamentari al Congrés de diputats fins que amb el triomf del PAR als comicis autonòmics va tornar a Saragossa per a deixar a Madrid Isaias Zaragoza Burillo.

Ex-president del PAR, el carisma intern de Gómez de las Rocas és tan fort que entre les seues files es promogué una campanya de desidentificació personalista que va acabar donant la presidència a José María Mur,

ex-portaveu del PAR a les Corts autonòmiques i segon a bord. Pensa que el 1990 podria renovar-se la Moncloa «no per la força d'un partit polític, sinó per l'acoblament d'uns quants». Veritable figura del creixement regionalista, desitja una altra operació reformista «a Espanya, però sense protagonisme català».

Jesús Aizpún

«L'única alternativa que superposa la foralitat de Navarra davant les apetències annexionistes d'Euskadi és la Unión del Pueblo Navarro», deia Jesús Aizpún, el seu president. Amfitrió de la cimera regionalista celebrada a Pamplona de l'1 al 4 de desembre passat, defineix el seu partit com «l'únic lliure d'interessos pactats a Madrid». El programa antiannexionista, conservador i catòlic d'UPN

i més encara a la muntanya, on Miquel Soler, constructor de Sóller i cap d'organització d'Unión Mallorquina, ho té tot sota control. El feu fonamental és l'illa de Mallorca i els pobles i ciutats de la Serra de Tramuntana és on té especial fortalesa.

Malgrat certes diferències ideològiques, Unió Mallorquina és membre agermanat d'UV i les altres unions en el GTPR. El rebuig frontal al model autonòmic i la política del PSOE i la recerca d'una estratègia conjunta per a les pròximes legislatives i europees, sembla impulsar-la a això. UM reconeix la unitat de la llengua catalana i posseeix una sensibilitat especial per fer una política mèdio-ambiental a les Illes.

Gabriel Cañellas governa l'executiu balear gràcies al pacte del seu partit, AP, amb UM. A canvi, J. Albertí presideix el Parlament Balear. UM trenca anys enrere amb Coalición Popular, on estava integrada. Últimament, el capital que dona suport a Unió Mallorquina ha pressionat fort perquè es torne a acostar a AP. El Banc de Crèdit Insular ha pagat anteriors campanyes d'UM, que segueix comptant a fons amb l'ajut econòmic de l'hoteler Gabriel Escarré. Forts rumors apunten que la Banca March sufragà mítings d'UM en les últimes autonòmiques.

Un projecte d'extensió balear, d'enllaç amb grups afins de Menorca i Eivissa, està engegat. El pròxim mes de juny declararà «formació de dreta» a

UM i marcarà distàncies o convergències amb els conservadors d'Hernández Mancha.

Profeta fora de la seua terra

Pedro Canada, fill d'emigrants, fundà el 1980 Extremadura Unida. Ex-membre de l'Asociación Regional Extremeña, ja desapareguda, que mantingué una coalició amb UCD, el 1979 se'n separà quan el grup centrista encara es trobava al cim.

El partit és, segons els estatuts, «regionalista, progressista, independent, autonomista i social», tal com es defineix tota la dreta regional. El seu objectiu fonamental és «tenir un govern propi, autènticament extremeño, perquè aquesta terra deixi de ser una colònia on vinguen els partits centralistes a caçar el vot». Segons la pròpia EU, compten amb 3.000 militants —xifra a reduir. A penes tenen implantació a Badajoz, només dos regidors en tota la província. A Càceres augmenta notòriament amb 10 alcaldes, algunes desenes de regidors i els 4 diputats provincials que representen EU en l'Asamblea de Mérida, parlament autonòmic extremeño.

Les vinculacions al règim franquista són escasses. La majoria dels seus membres —hi abunden els titulats, professionals, agricultors i fills d'emigrants— s'iniciaren en la política en la pre-democràcia. Curiosament, el seu prestigi és notable fora de la regió.

exalça «la veritable foralitat de Navarra» davant el dilema «separatisme-centralisme». Els seus principis són terminants: «Navarra és Espanya». Eix d'una direcció executiva ideològicament sintonitzada i políticament unida, Aizpún lidera un partit on molts dels càrrecs electes, ideòlegs i dirigents han sigut procuradors a les Corts franquistes o membres de les Diputacions de la pre-democràcia.

Manuel Hermoso Rojas

President de l'Asociación Tinerfena Independiente, ATI, primera força política de Tenerife i organització clau, quantitativament i qualificativament, dins de l'Agrupación Independiente Canaria, Manuel Hermoso Rojas és el líder del corrent autodenominat insularista. El seu partit és la dreta canària autèntica i ell dirigeix «la projecció externa i regionalista dels insulars, compatible

amb els desitjos autonòmics». Tres voltes alcalde de Santa Cruz de Tenerife, la patronal d'aquesta illa exalça la seua organització en contra de l'apartheid econòmic realitzat envers ella pels empresaris de Gran Canaria.

La seua empresa, Maher, fabricant de materials per a la construcció, treballa a fons amb Socas, la gran societat immobiliària de l'arxipèlag, connectada al seu torn amb Gicsa, l'empresa de Francisco Ucelay Sabina, segon prohom i factòtum financer d'ATI. El seu model de desenvolupament insular és el turisme. I urbanitzar el càlid i paradisiac sud de Tenerife, el seu objectiu daurat.

Jeroní Albertí Picornell

Exempt de compromisos amb el règim anterior, ex-UCD, el president d'Unió Mallorquina «no es podrà qüestionar mai», diuen en el seu propi partit. President del primer Con-

sell Interinsular en la pre-autonomia, els pactes d'UM amb AP li permetren presidir el Consell Insular de Mallorca, després de les eleccions de 1983 i, passades les autonòmiques del 86, el parlament balear. Arran de la desfeta de la UCD, aquest empresari hotelier participà, junt amb altres grans del sector i alguns polítics exsuaristes, en la creació d'UM. Albertí no parla de regionalismes, sinó de «pacte de partits autonomistes». Reconeix el català com a llengua oficial de les Illes i descarta d'afegir-se «a un projecte que tinga caràcter estatal». Ex-president de l'Associació Sindical d'Industrials de Mallorca, actualment s'interessa per les indústries auxiliars d'alimentació, en particular de l'abastament càrnic; Carma n'és una. Abans treballava en equip amb el seu cunyat, el magnat hotelier Gabriel Escarré, propietari de la poderosa cadena Sol i posseïdor del 80 per cent del sector hotelier balear. □

Jeroni Albertí, president d'UM.

Aconseguí major nombre de vots al Parlament Europeu a la resta de l'estat que a la pròpia Extremadura.

El PAR, la força de la dreta a Aragó

El novembre de 1976 es reuniren a Sos del Rey Católico aquells sectors del franquisme que no volgueren quedar-se fora de la reforma política que se'ls venia al damunt, i aprovaren així una moderada declaració regionalista.

Hipólito Gómez de las Rocas destacà en aquell moviment i en la creixent oposició al transvasament de l'Ebre. En constituir-se la UCD en forma de coalició electoral, el reduït grup entorn

Jesús Aizpún, president d'UPN.

de De las Rocas restà exclòs de les candidatures. Però una immediata recollida de firmes donà el primer pas per crear la Candidatura Aragonesa Independiente de Centro, CAIC. El programa electoral es declarava favorable a l'autonomia —però contra el federalisme—, donava suport a l'ingrés a l'OTAN, la permanència de la base americana a Saragossa i les centrals nuclears. L'únic aspecte populista fou l'oposició al transvasament de l'Ebre.

El Partido Aragonés Regionalista quedava constituït el febrer de 1978, convertits en permanents els suports electorals.

La definitiva crisi de la UCD supo-

sà un creixement automàtic del PAR. De criticar la política autonòmica de Suárez passà, sense cap problema, a incorporar-hi el responsable de l'esmentada política, Juan Antonio Bolea, primer president de la Diputació General d'Aragó, i Roman Alcalá, president de la Diputació Provincial de Terol. Amb ells i les seues xarxes d'influències rurals, el PAR passava ràpidament de mancar d'una estructura en la província de Teruel a comptat amb una àmplia teranyina de comitès locals. I d'una dotzena de regidors a 344.

A les generals d'octubre del 82, el PAR anà coaligat amb AP i el PDP. Un error polític, criticat dins i fora del partit, pel *sacrifici* dels seus principis —sempre s'havia negat a coaligar-se amb UCD—, però que es traduí en el seu millor resultat fins aleshores: dos diputats i dos senadors a Madrid.

Des de llavors, no ha deixat de créixer. Més de 150 alcaldes, al voltant de 1.000 regidors i més de 7.000 afiliats. En les darreres autonòmiques aconseguí el 28,5 per cent de vots i 19 dels 67 diputats autonòmics, governant en solitari amb el suport parlamentari d'AP. Suport que no ha tingut a penes contrapartides i que motivà la *rebel·lió* de 31 dels 33 alcaldes amb què compten els conservadors a la província de Saragossa. □

Aquesta informació ha estat elaborada amb la col·laboració de: Antonio Peiró, Emilio Jiménez, J. Hernández, Xosé López, Miquel Bidegain i Xesca Sastre.